

[Duetoft]

re bakkede op. Se, det er en visionær og fremsynet politiker. Det er ikke en, der bare render efter vælgerne og synes, at man skal sige det, som de nok mener.

Så vil jeg spørge hr. Aage Brusgaard, hvad det betyder, når Tyskland ikke får sin vilje, men Danmark får indflydelse på, hvad der foregår i Tyskland. Hr. Aage Brusgaard var meget bekymret for, at andre lande skulle træffe beslutninger, der får virkning i Danmark. Jeg vil godt spørge, om der ikke kunne være nogle fordele ved, at Danmark kunne være med til at træffe beslutninger på vegne af nogle større lande i Europa, som ellers har en voldsom indflydelse uden denne EF-union. Jeg forstår ikke rigtig, hvorfor det ikke kan gå begge veje.

(Kort bemærkning).

Aage Brusgaard (FP):

Danmark er en lille, selvstændig og for mig at se god stat. Det skal vi ikke have andre til at lovgive om, lige så lidt som jeg har intentioner om, at Danmark skal være med til at lovgive i Holland, i Tyskland eller i andre lande. Jeg føler faktisk, at de er stærke nok til selv at tage vare om deres egne opgaver. Det, vi mener med selvstændighed, er, at hvert enkelt land selv får lov til at vedtage og uddelegere deres egne love og forordninger.

Anden næstformand (Ivar Hansen):

Vi går tilbage til talerrækken.

Gade (SF):

Lov om ændring af lov om Danmarks tiltrædelse af De Europæiske Fællesskaber m.v., det er titlen på det lovforslag, vi behandler, og det er det navn, som regeringen har valgt til traktatforslag. Men vi ved jo godt, at det, det handler om, er traktaten om Den Europæiske Union, som Folketinget her skal tage stilling til, og som befolkningen senere skal tage stilling til – netop den union, som statministeren forsikrede ville være stendød, hvis befolkningen i 1986 fulgte hans råd og stemte ja til EF-pakken. Det gjorde et flertal af befolkningen. Men stik imod løftet fra 1986 står vi nu med netop en sådan unionstraktat, der – fuldt gennemført – i løbet af 1990'erne vil lægge grundstenen til EF's forenede stater, fælles valuta, fælles økonomi og en EF-militærpolitik med Vestunionen som EF's militære arm.

SF siger nej til denne voldsomme centralisering af magten i en lukket EF-union, hvor demokratiet er sat i skammekrogen, og hvor det bliver bankdirektørerne, embedsmændene og toppolitikkerne, der bestemmer både retning og hastighed.

EF's stormagtsdrømme vil føre til en folkelig oplevelse af afgang og usikkerhed over for hele det politiske system, og der er en klar risiko for, at den politiske debat og samtale bliver erstattet af en uigennemskuelig lobbyisme, fjernt fra det enkelte menneske.

For SF er det afgørende at bibeholde vor ret til at tage afgørende beslutninger tæt på borgerne, og at der også bliver et betydeligt råderum for beslutningerne her i landet.

Det er blevet påstået, at unionstraktaten er kommet som et svar på udviklingen i Europa efter murens og de kommunistiske diktatorers fald, Sovjetunionens opløsning. Hvis det er tilfældet, er det efter vores opfattelse en helt forkert reaktion. Men det er heller ikke realiteten, for den vigtigste byggesten, nemlig ØMU'en, er mindst 20 år gammel, og det genoplivede projekt var sat i gang som en opfølgning af det indre marked lang tid før murens fald.

SF's kritik af hele unionsprojektet handler netop om, at EF ikke tager udgangspunkt i den nye situation i Europa efter murens fald. Her ser SF tre opgaver, som Unionen ikke løser, ja, på mange måder modarbejder.

Den første opgave er at gøre Europa helt. Det handler om at undgå, at Europa bliver delt op i de riges fællesskab og efterlader de øvrige i en fattig udkant-afhængighed. Vi er enige med Lech Walesa, der advarende har sagt, at når nu jerntæppet er fjernet, skal det ikke erstattes af et sølvtæppe. Unionen gør det vanskeligt for de nye demokratier at blive medlemmer og udsætter deres medlemskab til engang i en uvis fremtid.

Den anden opgave efter murens fald burde være at ændre EF's egen politik, fjerne protektionisme over for ulande og Østeuropa, åbne markeder og ændre grundlæggende dele af EF's politik, herunder landbrugspolitikken. Tager Unionen hul på den dagsorden? Nej, tværtimod, finansieringen af Unionen, Delors II, fortsætter med øgede udgifter bl.a. til landbrugspolitikken de næste fem år.

Den tredje opgave, som burde være svaret efter murens fald, er at skabe et helt nyt sikker-